

В живота свой
и аз една звездица имах.
И тя, уви,
така изчезна... А сега
напусто спомням: ще ли вече
на бедствията сред мъглите
повторно тя да се яви?

Несъответствието между жената идеал и нейния материализиран двойник е една от плоскостите, върху които се проявява раздвоението на поета. В поемата рухването на идеала прозвучава много по-страшно, много по-осезателно благодарение на осезателната материализация на образа в ирационалния поток на подсъзнанието:

.....
Но ти ли
мечта на моите мечти,
но ти ли си – и в тоя час
отгде? Изплашена си ти
и морна. Таз окъсана одежда.
Разплетени коси: нозете кални...
Ръце премръзнали, лицето
и в сълзи, и в петна от рани...

В поемата това материализиране и в известна степен развенчаване на идеала довеждат лирическият субект до невъзможност да види неговата реализация, нито в земен, нито в извънземен план. Той усеща враждебността на средата и едновременно своята зависимост от нея. Този момент в поемата е изнесен като поанта, в която проблясъкът на съзнание-то отново установява неравновесието и раздвоението на героя. Раздвоението е вътрешно, породено от противоречивите чувства и мисли, резултат от сблъсъка между ангажираност и резигнация, желание за бягство и съзнание за неговата невъзможност. Архитектоничните редувания на рационалния и ирационалния поток в композицията на поемата оформят външния образ на това раздвоение.

...И ще идем ний
далеч от хората, в гори,
в море широко: там не могат
ни злоба людска, ни закон
досегна рая ни!... Тъпна –!
Защо трепериш? Ида! Но кои?
Те влизат... Помощ!